

Womhaj Bóh!

Cižklo 18.
1. meje.

Lětnik 8.
1898.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Smolerjez knihiczišcežerni w Budyschinje a so tam dostacž so sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Jubilate.

Jap. stutki 4, 8—20.

Jubilate, wystaježe! (So sawódnym schpruchu dženšnišceje njedzele: Wystaježe temu knjesej wschitkón šwět!) To je rjane napominanje, kotrež cžlowjel šebi rady lubicž da, runje kaž to pschichodneje njedzele: Cantate, spěwajče! pschetož wystanje a spěwanje to ma kóžde stworjenje radšo dnžli plakanje a stonanje. A nětk je wošebje lubošny cžaš k wystanju a spěwanju — wonkach w Božej stwórbje kaž nutškach w kšesčizjanskej wutrobje; wschudžom wješele klinczi: Šmjercž je pózrieta do dobyča. Semja so šašo šwoblekuje a wupnihuje, a w mlódných trawicžkach, w rjaných róžicžkach, w šelených kerkach a kčžejazych sčtomach widžišch jene wulke potajnstwo: To žiwjenje je so šjewilo! Žiwjenje, kajke njedowuškłědžomne hudačžto! Kajka wschelakošć a pišanošć a polnošć, kajke mozy, kajke bohatstwo, kajke pscheměnjenje, wobnowjenje, wudokónjenje! Pschezo šašo nowe rostliny, nowe šwěrjata, nowi cžlowjekoj! O kajka hlubokošć teho bohatstwa, woboje teje mudrošće a wědomošće Božeje! Pschetož to kóždy někaš wěrjazny cžlowjel widži: Wot njeho a psches njeho a k njemu so wschitke wězy! Duch, kiž wschitko nješe,
W kotrymž my šmy cžili
A kaž wschitke wězy žiwi:
Ty pscheczišczišch wschitko,
Wěcznoh' šwětla krašnošć,
Cžišcž so do naš, Boža jašnošć!

Haj, potom halle je prawe žiwjenje w naš, potom halle prawje wystacž a spěwacž móžemy, hdnž je Boži duch w naš móžny, hdnž našcha wutroba wě a cžuje: Tež ja šym wot njeho a psches njeho a k njemu žiwa.

Čak běšče s Petrom. Wot Jesuša napominany: Šój ša mnu, běšče jeho tši lěta dolho wschudžom pschewođal, běšče s nim kšodžil, jědl a pil a spal, běšče jeho lubošć a ščezpliwosć, jeho njespróznive dželanje a šwjate šahorjenje ša Bože kraleštwo widžil, běšče jeho móžne předowanja, polne ducha a žiwjenja šlyšchal. Šacž je tamne powědačžka wo Jesušowym džiwnym narodženju w Bethlehemje šnal, šo jara prašcha, ale tež bjes teho wón widžesche a cžujesche: To je žiwjenje s Boha! a wón šo s radošću wušna: Komu póndžemy? My šmy wěřili a pošnali, šo ty šy Šhrystuš, tón šyn teho žiweho Boha! A hdnž tež w Šaifakowym hrodže teho hanjeneho a šchwilaneho Jesuša šo hanibowasche a bojošć a šlabošć jeho wutrobu napjelni — pošdžišcho běšče we wulkej šhromadžišnje měšchnikow, wyšokich šastojnikow a Šabduzejškich — teho horjestanjeneho a pschekrašnjeneho šbóžnika šo hanibowal njeje; tón da jemu móž a kšroblošć, niz jenož bėdných cžlowjekow wuštrowicž w Jesušowym mjenje, ale tež tym njewěrjaznym njespschecželam teho kšchizowaneho móžnje wobšwědcžicž: „Tón šamy je tón kamjen, wot waš cžěšlow šacžišnjeny, kotryž róžny kamjen je ščinjeny. A njeje w žanym druhim ta šbóžnosć, tež njeje žane druge mjeno pod njejom date tym cžlowjekam, w kotrymž my mohli šbóžni byč.“ Šrašne šwědcženje a špodžiwna

Khroblošč wot Pëtra a Jana, tuteju njewučženeju a njewustateju cžlowjekow, kotrejež scze wy męschizny a Sadduzejszy so s poknym prawom džiwali a kotrejež so wschizny sдобnje džiwaće, kotřiz niczo njewęseže wo sbožnosći a wješelosczi wery do Jesuša, kiž je wěrjazym pucz k Wótzei a sawdawf węcžneho žiwjenja!

Mochzesch dha tež ty s nim spytacz, luba duscha? Mochzesch w jeho mjenje spęwacz a džęlacz, w jeho duchu Božu wolu cžinicz a luboscž wopofasacz wschitkim bratram a šotram? Může dha něchtó druhi wutrobu tak wješelu a khrobku scžinicz, so žaneho cžlowjeka so njeboji, ale kaž Pëtr psched wyschschim męschnikom wobšwęczi: Ja so wschaf teho njemóžu woštajicž, so njebych ręcžal, schtož šym widžal a šlyšchal, abo so kaž Luther psched bamžom a khęžorom wobkruczi: Tu šteju, ja hinaf njemóžu, Bóh pomhaj mi! Se dha něschto druhe tón šwět cžisče pschewobrocžilo, tak so hrosne pohanske waschnja so minychu, prawo a prawdosč mjes cžlowjekami pschibjerasche, hlowny so rosjašnichu, wutrobny so polępschowachu, wedomosče a khumschty so wutworjachu? Njewostanje pschi Pëtrowym šlowje: „Njeje w žanym druhim ta sbožnosč“; woštanje pschi wěrje prijedawschich a něčzišchich kšchescžijanow: Jesuš je tón rózšny kamjen Božeho kralestwa a wscheho bójškeho žiwjenja na semi; woštanje pschi našchim a našchich wótzow pschewęcženju: Schtož jeho šlowo šlyšchi a wěri temu, kiž jeho póšlal je, tón ma węcžne žiwjenje a je wot šmjercze k žiwjenju so pschecžisčęžal. A to wschitko mi wutrobu tak šwješeli, so woczi mojeho póšnacza so wocžinitej a s žyle druhimaj wocžomaj na Boži šwět a cžlowške žiwjenje hladam, tak so so mi wscho widomne cžini, pschirunanje na njewidomne, a w kniczomnosčzi wschitkich štworjenjow widžu tu njesachodnosč teho štworicžela a bójške žiwjenje wot spocžatka hacž do kónza, w žiwjenju, cžerpjenju a wumrjecžu so trošchtujo a wyskajo:

Ma šwęcze wscho šahinje,
Boža luboscž woštanje!

Wicžas = Alėnjanski.

Jašne wofno.

1. Šsamlutki — a tola niz wopušchženy.

„Semja a njebjo móžetej trošchtowacz, ale tola jenož wumožnych!“

S cžicha bęšche so męšacž nastajil k šwojemu pucžowanju po nóznyh njebju. Delka na semi wotpocžowasche wješ w cžischinje a spanju. Horka pschi horach, pódlá hórškeho lęša mišchtrješche so hišchęže šwęcžka w hajškowni. Bęšche to jašna, cžicha najymiška nóz; přenje našymške šmjerski cžahnu psches našymšku krajinu, a se šmjerskami padaju sežolčzene a sežerwjenjene kopjena se schtomow, jako bychu cžlowjeka sešericž chžylke, tak padaju k semi, a na ranje budže sawęseže wscho bęle s mrosom. Polnóz je so hižo minyla. Stary stražnik, kotřiz je šatrubił a wucžepjenu hodžinu s hloškom pschipowjedžil, pohlada horje k jašnemu wolnjeschku a potšchajšy s hlownu, na šwoje potajne praschenje šebi wotmolwjenja nje-nadeńdžiwšchi.

Schtó drje njespi tam horka hišchęže po šrijedž nozy?

Pohladajmy do niskeje, mólcžęje štwicžki! Nichtó tu ani wotucženy njeje; ale w sawčžach leža tu tš džęcžatka w spanju, pachollaj a holecžka, se sacžerwjenjonymi licžlami, a wone šdychuja tak hlubofo a cžicho, so to lędma wušlyšchisch. Šich dla drje so šwęcžka njemišchtri.

Tola štwine durje šu jenož pschisacžinjene; wonka drje je tež cžicho, tola ty wušlyšchisch cžichi placz.

Khęžne durje maja hornju a delnju polnóžu; delnja je sacžinjena, hornja schęrofo wocžinjena. Psches nju sezele polny męšacž šwoje pruhi na wotewrijeny džęcžazy kaschęž. S cžicha padaja wot maleju štylnjeneju ruzy psches šekuschenej rucžzy; a

nętkole šwęcža na wufke, blęde woblicžo. Ach, fak męrne je tele džęcžaze woblicžko! Šjeba naš męšacžkome šwęcžo, abo je temu woprawdže tak, so so wokofo džęcžatfoweje hubny šbožowne a šbožne pruhi wješeloscže rosłęhaju? Šsi abo schtyri lęta bęšche holecžka drje stara, a tola rospschęčžerachu so na bęlych hlownacžkach dolhe, kudžerjame, jašno-barbne wlošy.

Nętkole šwęczi męšacžk jašnje morweju na mjeswocžo — dha posčęhne tež žónška šwoju hlownu, kotruž je pódlá cžęla šedžo, šprózna na kaschęzowu kromu šložila. Šeje mjeswocžo je pokrnte se šylšami, wona šajędže šebi s ruku psches cžolo, džęcžatfowe mjeswocžo je tak špodžiwne pschekrašnjeny wuras doštalo. Šdnyž bęšche wona šwoju hlownu pohlila, dha bęšche tu hišchęže žyle cžęmnje bylo; tola dolho bęšche tu takle šedžila, mjes tym bęšche so wscho kolo wokofo njej rosjašniło — rosjašniło tež w cžęmnym kaschęžu!

Ta, kotraž tu šedži, je s wudowu! Wudowa, šedžaza pschi kaschęžu šwojeho džęcžęza, šnajesch ty trasch něschto šrudnišche?

Tale žónška cžęžlo šdychuje, pomalku wobroczi hlownu, wobroczi ju k njebju a hlada na męšacžk. Šeje ruzy ležitej štylnjenej na kaschęžu nad štylnjenymaj rukomaj jeje džęcžatka! Šašne męšacžkome pruhi kalaja ji do wocžow, a tola njesamóže, so by so wot męšacžka wotwobrocžila. Se ji, jako bychu so jašne pruhi schęriłe k schęroškim, wušškim njesčęškim wrotam, a we wotewrijenych wrotach šmjerwi so s postawami, s jašnymy, rjanymy postawami njesčęškeho raja; nětko so šdaluja, tola jedyn wupšchęštręla šwojeju ruzy jej napšchęžiwu, ju štrawjo, ju požohnujo!

Žónška pohlila šašo hlownu a štylnje ruzy na wutrobu. Tak šedži tu dolho, jara dolho so ani njehibno. Wona njepytne šyry nózny powętr, s durjemy šacžahowazy, njepytne, so so męšacžk po njebju dale wjedže, so so cžęmnota k njej nakhili, wona špomina na dawno minjene cžahy! Šehdy njebęšche tu šamalutka! tehdy męšęšche hišchęže dwę šprawnej, šwęrnej ruzy, kotrež ju schkitowachu a ja nju so staraschtej, a dwę jašnej wocžzy, kotrež so blyšchęčęschtej pschi domojwrocženjom s wječorom s wješeloscžu šašowidženja, a pęknu, pobožnu mužšku wutrobu, kotraž móžęšche so s njej a ša nju modlicž!

Ženje pak njeblyšchęčęschtej so teje wocžzy bóle a jašnišcho, hacž hdyž móžęšche wona temule lubowanemu mandžęškemu štroweho, nowonarodženeho holecžka s wutrobnej radosčju napšchęžiwu džeržęč. Šotom by so wón poklaknył pschi jeje ložu, jeho bęšche radočęž tak pschewšala, so njemóžęšche ręcžęč, tola se šylšojšym wocžkom pohlada wón potom k njej, jeje ruzy štajnje a pschęžo wokošcho.

Tak pęknej a šwęrnej wocžzy njebęšche Šana ženje wjazy wuhladała, tajte bęšche jenož jejny mandžęški męł, a nětko je wjazy njewuhlada! Dolho hižo je njeje wjazy wuhladała; bęšche to žalofšne ranje, kotrež bęšche so ji kaž wótre želejo do wutrobny šarylo, hdyž jeho pschijęšechu, šraweho a roššęłaneho a morweho. Bęšche to cžęmnny podawf; někoti mėnjachu, so je so jeho ššęlba wuššęlila, drušy mėnjachu, so je to nješedžbliwoscž abo šla wola byla, pschetož na revęreje bęčju wulku hoštwu męli, a hajnik męšęšche njepšchęčęšelow dla šwojeje šwędomliwoscže.

Malu Maršu, nětko tu w kaschęžu ležazu, njebęšche nan ani wuhladał; wona bęšche so halle po jeho šmjerczi narodžila, a Šana bęšche ju drje s hóršimi šylšami, tola tež jako noweho, lubošneho jandželka powitala, kotrehož je ji njebočžicžki ša trošchtowarja w šrudobje a štyšnosčzi póšlal. Šo ma so wona pódlá tšjoch štaršchich džęcžow hišchęže ša jene wjazy štaracz w šwojim wudowštwje, na to šebi njebęšche ani pomyšlila.

Tale holecžka pak bęšche tež wot přenjeje mlodosčęže šem tak pękna a luboščjawa; wona bęšche žyle hinaf byla hacž jeje druhe tš džęcži. Tež wona bęšche drje druhdy plakala, tola to njebęšche žane kšchicženje, kaž pola tych druhich; a pošmęšlowala je so tak šahc. A na kohož so wona pošmęška je šwojimaj wulšimaj, módrimaj wocžomaj, temu šdaische so drje, so so jemu wuššofe Bože njebjo wotewri. A hdyž bę halle šapocžala přenje šlowęžka ręcžęč a rucžzy štylnjwšchi bęšche přenje pacžerje wušpęwala! A fak bęšche so wona štajnje k macžeri lišchęžala tak pękne a něžnje a pošlyšchnje! Šaj, šajla bęšche tola tale holecžka byla! Šadny cžlowjek njebęšche jeje potajnu krašnosč ani pytnyl, kšiba jeje macž!

Tola hrosna, njewupšchna khrosčęž so nawali, a tš dny a wona bęšche štrawa a morwa! — Šyšazorje našonjeny a wucžerpjeny ból, — a kohož potrjechi, teho potrjechi tež štajnje najčęžęšcho a najhóršcho! s tyšazorych macžernych wutrobow je so

— Budyska Bješkada wuhotowa sanđženu njedželu šwjedžeń k jubilejeje krala Alberta. Šwjedžeństu rěč mějesche knjes farań kan. Škala. Wón pokasa i hnutymi słowami na žohnowanja bohate žiwjenje a skutkowanje krala Alberta. Na rjantym šwjedženju šbërachu šo dobrowólne dary sa našich šerbški krala Albertowj fond. Šbërka 60 hriwnow wunješe. Š tym je Bješkada druhim šerbškim towarštwam dobry pschiklad dała. Nadžijomnje jón tež druge šerbške towarštwu, wošebje špěwanške towarštwu, šezěhuja, šo bychmy našču šbërku, hdyž je wotmyšlenu wyšokosć dozpila, wobšamknyć mohli. Tež jenotliwych Šserbow, a wošebje našich dowěrnikom prošymy, šo bychu nam bórny našbërane dary pošlali.

— Wažny wufas je škulšta wotryješna inspekcyja w Budyschinske wudała. We wjazornych škulach je i džiwanjam na rataštwu to waschnje, šo šo pokracžowanška šchula jenož w šymškim polšecze wotměwa. Duž šo pokracžowanšy šchulerjo w lětnym čašu jako šwobodni čžuja, kaž njebychu pod žantym škulškim šakonjom štejeli. Temu pať škulšta inspekcyja napšchecžowo štupi i tej pschikasnju, šo maja šo čži, kotřž do pokracžowanškeje šchule šlusheja, jutry jawnje pschisacž a šapšacž dacž a šo jim šjewić, šo woni tež w lětnym čašu pod škulškim šakonjom šteja.

— Šakški šejm šo, hdyž je dlěje hacž hewal w Draždžanach šhromadženy byl, w bližšich čašu rošedže. Wažny šakon hiščeže na šwoje dowuradženje čžaka — šakon wo powyščenju došhodow wučerjow.

— Šakon wo došhodach prusšich duchownych je šo w komišiji prusšeho šejma wuradžil a tež pschijał. Wšchelazy šapšklanzu chžychu rad, šo by šakon přjedy hacž pschichodne lěto do mozu štupil. Šastupjerjo wyschnošče a wošebje finansny minister pať temu žadanju i tym hroženjom napšchecžowo štupi, šo mohł psches to žyly šakon štrachowacž, dokelž wyschnošč do teho na žane wajchnje šwolicz njembže. Duž dyrbjachu čži šapšklanzu šwoje žadanja džiwajo na žyly šakon wrěčo šezahnyć.

— Wójna mjes šjednocženymi štatami a Šchpaniškej je wudyrila. Š krejšchecelžam hacž dotal džakowano Bohu hiščeže došchlo njeje. Š radošču šlyšchimy, šo šu šebi na jubilejškim šwjedženju w Draždžanach pschebnywazy knježerjo šlubili, šo chžedža šo hromadže ša to štaracž, šo njeby šo njetrjebawšchi kwejš pschelala.

Šserbški špěwar hloša: „Njech Bohu džakuje“, Jan Krygar i Brijashny.

Šhěrlušch „Njech Bohu džakuje“ je jedny i najbóle šnatych a najwjazy šo špěwanych šhěrlušchow bje wšchěmi w našich špěwarškich. Wón je w šapuščenjach, žaloščach a tyschnoščach, kažtež je našcha ewangeliška žyrkej w našim wótznyim kraju w šizncžilětnej wójnje šhonicž dyrbjala, nastal. Wón je šo džakowny šhěrlušch w našej žyrkwi šezinił. Na wšchěch šwjedženjach, pschi wješkelnych škladnoščach, kaž pschi šchecžijnach, na kwašach, pschi šbėhanju twarjenjom atd. šo tutón šhěrlušch i džakownej wutrobu špěwa.

Wšchicžina k powšchitkownemu špěwanju tuteho šhěrlušcha je byla přenje šwjecženje wešfališkeho měra, i kotrymž šo žaloišna šizncžilětna wójna šlōncži, džeń 10. dezembra 1648, tak šo budže w dezembu 250 lět, hdyž šo tutón šhěrlušch najpřjedy powšchitkownje špěwawše. Tehdy jako džakny šhěrlušch knjesej wóšškow horje klicžesche. — Najšterje pať je šo tutón šhěrlušch 1630 pschi škladnošči jubilejškeho šwjedženja Augšburgšeho wěrywšnacža wudželal, a to w Šilowje (Šilenburg), hdyž bėšche pėšnjėr teho šameho, Martin Rinkart, wot lěta 1617 i archidiašonom. Tola hloš, psches kotryž šo tutón šhěrlušch tak prawje roššchėri, šo w lěče 1648 najpřjedy namaka. Tutemu hlošej pať ma šo tón šhěrlušch džakowacž, šo je tak daloko roššchėrieny. Š wón je wot jeneho Šserba špěwany. Minjenty 9. hapryl je 300 lět bylo, šo je tutón wot Boha wobhnadženy špěwar šwětlo šwěta wohladał.

Jan Krygar je šo 9. haprleje 1598 w Brijashnje pola Šubina narodžil. Wo jeho šwóbje a pschecželštwje, wo nanu a macžeri nicžo bližšche nješhoniomy. Wo jeho džecžatštwje jenož to wěmy, šo je hacž do 15. lěta šchulu w Šubinske wopytował. Wašchnje tamneho čžaka bėšche, šo mlodženz, kotryž chžysche něšto prawe nawuknyć, na wšchelakich škulach šo i wědomoščemi šanoschowawše. Tak tež mlodeho Krygarja pať jow pať tam namakamy, i Šubina do Šarowa džesche; tu krotki čžak pschebnywšchi šo do Wrotšlawja poda. Šdyž bėšche jow čžak poštudował, šo do Wólomuz na

Šorawje poda, šo by w tamnym ješuištkim šlōschtrje wjazny wědomoščow nadobyl. Tež jow dolho njepoby, šwób pucž dale do šhėžorstwofwobodnych městow nastaji a w Regensburgu jene lěto na pėšnjėrškej šchuli pschebny. Šow wjele nawukny, šchtož šwojemu pošdžišchemu powołanju trjebawše, k kotremuž bėšche tón knjes jeho powołał. Potom po Awštriškej do Wuhėrškeje pucžowawše, šo by něšto čžaka w Wřecžiklawje (Wřeburgu) pschebnywal. Na to šo šašo do wótzneho kraja wrěči; psches Šorawu a Čžesku dužy do Šreiberga w Wšichnjanskim dōndže a wot tam w lěče 1615 přeni ras do Šarlina. Na šwojich wulkich pucžowanjach bėšche wšchelake našhonenja a nawjedženja našbėrał, kotrež jemu dalšchi pucž žiwjenja pokasachu. Šhryštof i Šlumenthal, kurwječški hejtman na hameže Wšynškim Dworje (Wuhlenhof), jeho jako wučerja ša šwoje džecži do šwojeho doma wša. Šemu šo tam špodobawše; ale jenož lěto tam wošta. Wón do šwěta jeho šašo čžerjesche, šo by šwoje wjedženje šašo wudopjelnil. Do Šarlina šo wrěčiwšchi k hejtmanj i Šlumenthal pschidže jako wučer, ale i tym wumėnenjom, šo šmė šo pōdla šwojeho wučerštwu na gymnasiju na wopyt uniwěršity pschihotowacž. Wón hudžbu jara šubowawše a psches to šo ša duchownšku wědomošč dobycž da. 1620 šo do Wittenberga pschėndli, šo by na duchownštwu študował. Šižo jako šudenta šo w hudžbje jara wobdarjeny wopokasa a je šwojim wošebnym hlošom šo wušnamjeni. To měšchčansku radu w Šarlinske pohnu, jeho 1622 do wuprōšdnjeneho šantorškeho městna pschi žyrkwi šwjateho Wšklawšcha powołač, i čžimž bėšche wučerške městno na gymnasiju šchėreho šlōschtra šjenocžene. Přenju njedželu po šwjatej Trojicy šamšneho lěta do tuteho šastojštwu šastupi, a něšto bėšche jeho nadawł, Wozu šhwalbu a čžesč, hdyž tež niz i přėdowanjom a wukladowanjom Wozeho šłowa, tola je šwojim špěwanjom roššchėrjecž. Ša jeho wošebite a wurjadne dary šo jemu bórny doštojnošč „hudžbneho direktora“ špožči. Šdyž bėšche 6 lět w tutym šastojštwje, šo 3. augusta 1628 i wudowu radneho knjesa Šhryštiana Wšchenbrennera w Šarlinske, rodženej Mariju Wšlinkež, džowku měšchčanošty w Šernawje woženi, Wōh tuto mandželštwu i pjeć džecžimi žohnowawše. Tola te šame kaž tež jeho mandželštu Wōh po krotkim čžasu wot jeho boka přjecž wša. 1637 ščezju njedželu po šjōch kralach i Šišu Šchmidew i Šarlina, džowku hoščenzarja, kotraž hiščeže njebėšche 17 lět štara, drugi ras do šwjateho mandželštwu štupi. Wōh šuby knjes tuto mandželštwu i 14 džecžimi pošohnowa, kotrež pať i wjetšcha šahe wumrjechu. Še wšchěch džecži šo jenož jena džowka našpomni, kotrež mjeno njeje šnate, kotraž pať bėšche i dwōrškim molerjom wulkeho kurwječcha, i Wšchalom Šonradom Širtom woženjena, dokelž mamy wot tuteho pschichodneho šyna wobras Krygarja, kotryž hiščeže dženša w Wšklawšchowej žyrkwi na prawym boku pscheczelow wišy.

(Šlōncženje pschichodnje.)

Něšto k rošpomianju.

Wot šleho šwědomnja honjena wutroba to je hela; merna wutroba to je paradis.

* * *

Na šjōch šnamjenjach je pošnacž, hacž je Šesuf w naš: Šeho žiwjenje, jeho šwědčenje, jeho skut.

Šserbški jubilejn krala Albertowj fond.

Dotal nahromadžene: 1735 hr. 82 np. Dale šu škladowali: št. wučer Šėtrik w Šōrku 3 hr.; 60 hr. 30 np. wunošł šwjedženja, k po-čžesčowanju Šeho Majestošče krala Alberta Šakšeho, wuhotowany džen 24. haprleje wot Budyske Bješkady; je Štrōžiščija: Šakub Šyž 2 hr. a Wšklawšch Šrehorł 1 hr.; i Šrubocžiz je Ššokolzu: Šjech 1 hr. 30 np., Šroscha 50 np. a Šejler 20 np.; twarški mištr Šoch w Ššernjanach 3 hr. — Šromadže 1807 hr. 12 np.

Š najwutrobnškim džakom Šommer, poškladnik.

Lubi Šserbja! Budže Šserbja! Šserbški dom ša Waš! Duž škladuječe ša njōn po Wašchim šamoženju hnydom, burja a měšchčenzjo, wuczeni a njewuczeni, štari a mlodži, mužšy a žōniše, a šbėraječe ša njōn pschi jubilejach, pschi kwašach a šchecžijnach, pschi šwjedženjach a škladžowančach; škladuječe a šbėraječe! Š Wš, kiž wotkajanja šezinicze, wotkajaječe na přenim městnje ša Wašch „šerbški dom“ w Budyschinske! Budže šwěrn, woprawdžiczi Šserbja!